

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

ter, det her drejer sig om, alene må tage stilling til — og dette er jo rigtigt. Men det afgørende ved beslutningen i Lissabon var jo, at udenrigsministeren og regeringen gav tilslutning til, at Europahæren, hvis opbygning Danmark ingen indflydelse har på, når den er oprettet, automatisk inkorporeres i Atlantpagtforbundet, og at Danmark dermed bliver solidarisk forbundet og forpligtet sammen med Tyskland. Mener ministeren ikke, at dette ligger udenfor, hvad nogen havde tænkt sig ved forhandlingen i rigsdagen den 6. februar 1951?

Ligesom et oprustet Tyskland efter min mening til enhver tid vil være et urocenter i Europa, vil et neutralt, demokratisk Tyskland kunne blive den bro mellem stormagtsgrupperne, som skal til for at afværge krig. Et oprustet Tyskland vil give styrke til de kredse i det tyske folk, som håber på revanche, de kredse fra Tysklands magttid, der nu officielt igen ved valgene rejser hovedet og gør sig gældende. I et neutralt Tyskland vil der blive kaldt på de solide demokratiske kræfter i det tyske folk og givet disse sunde kræfter politisk magt og ledelse i tysk politik.

Udenrigsministerens bemærkninger om, at et afrustet Tyskland skulle indebære en fare for freden, fordi det ville friste stormagtsgrupperne til at besætte landet, kan dog vel ikke være udtryk for ministerens alvorlige mening. Tyskland er jo besat. Det, som foreligger, er, om Tyskland skal oprustes og tilsluttes henholdsvis øst og vest, eller om der bliver en forståelse mellem øst og vest, som da naturligvis ikke kan føre til, at hver af magtgrupperne sikrer sig militær støtte fra hver sin halvdel af Tyskland, men hvis resultat må blive et samlet Tyskland uden militær tilslutning til nogen af stormagtsgrupperne.

I den situation vil jeg mene at et Tyskland uden militær er en større sikkerhed for freden end et Tyskland med en betydelig national hær. Det sidste forstod jeg iøvrigt ministeren var enig i. Jeg synes, man må gøre sig klart, at hvis man ønsker et samlet Tyskland, så kan man ikke samtidig tænke sig den mulighed, at dette Tyskland bliver en stærk militær faktor i Europa, som på en eller anden måde kan tilslutte sig en af de store magtgrupper i øst og vest. Derfor tror jeg, at man realistisk må erkende, at et samlet Tyskland må betyde et neutralt Tyskland, hvis der skal skabes den ro i verden og i Europa, som vi alle ønsker.

Så spændte som forholdene er i verden

i dag, kan der når som helst ske overraskelser og ændringer i udenrigspolitikken, som også i høj grad kan få indflydelse på Danmarks stilling. Tyskland er i dag det store spørgsmål i verdenspolitikken. Det er nøglen i storpolitikken. En firemagtskonference om Tyskland ville formentlig sætte spor andre steder i verden og kunne måske bidrage til at bringe forhandlingerne også andre steder over det døde punkt, hvor man nu er kørt fast. Derfor er det så afgørende vigtigt, at der ikke gribes fejl i denne situation.

Det, der foregår indenfor stormagtsgrupperne i disse timer, er jo overvejelse af, på hvilken måde hver af parterne sikrer sig den bedst mulige position under forhandlingerne, og dér er det det ulykkelige, at skuffelser og bitterhed fra tidligere forhandlinger har skabt en atmosfære af mistillid, som næsten synes uigennemtrængelig. Det vil være de små landes opgave at bidrage til, at denne mistillid mindskes, og vi bør overalt søge at hindre de beslutninger, der kan bidrage til, at spændingen øges, så forhandlingsmulighederne forringes. Et oprustet delt Tyskland tilsluttet henholdsvis øst og vest vil være en stadig kilde til uro i Europa og vil uvægerligt medføre, at rustningskapløbet fortsætter, og hvor længe kan Europa holde til det, uden at den indre front i de demokratiske stater begynder at vakle? Det er på høje tid at bringe denne udvikling til ophør. En fortsættelse af den nuværende kolde krigs tilstand vil være yderst ulykkelig.

Spørgsmålene synes nu at modnes til en afgørelse, og skulle der i denne situation åbne sig mulighed for, at en samlet nordisk indsats kunne bane vej for forhandlinger mellem parterne, der kan føre ud af det dødvande, hvori vi befinder os, bør Danmark øjeblikkelig være rede. Der kunne da komme et tidspunkt, da en aktiv dansk udenrigspolitik direkte kom til at tjene freden i verden.

Jeg har dernæst nogle bemærkninger at gøre om den økonomiske side af vor udenrigspolitik.

De bestræbelser, der udfoldes fra mange sider for at give handelen over grænserne friere kår, må vi i Danmark hilse med stor tilfredshed. Danmarks velstand er i høj grad afhængig af, at vi er i stand til at opretholde en stor og stadig stigende udenrigshandel. For Danmark er det navnlig af stor vigtighed, at vi kan sælge varer til de lande, der er i stand til at betale med hård valuta, det vil navnlig sige dollars, men her møder vi for tiden store vanskeligheder.